νέτριβε ;

Εἴμαστε τόσο ἐμβρόντητοι ὥστε κανείς μας δὲν σκέφθηκε ν' ἀμυνθῆ. Μόνον ὁ Κουΐνσυ Μόρρις ἔφερε μηχανικὰ τὸ χέρι του στὸ περίστροφό του.

Ὁ κόμης ἔκαμε ἕνα τελευταῖο πήδημα, σὰν λύκος ἀγριεμμένος κι' ἄπλωσε νὰ πιάσῃ τὸν Βὰν Ἔλσιγγ ἀπ' τὸ λαιμό, γρυλλίζοντας σὰν θηρίο ποὺ τὸ ἀνησυχοῦν στὴ φωλιά του.

Πρὶν προφτάσῃ ὅμως νὰ τὸν ἐγγίσῃ, ὁ καθηγητὴς ψυχραιμότερος ὅλων μας, ἔβγαλε τὸ χρυσό του σταυρὸ καὶ τὸν ἄπλωσε μπρὸς στὸ πρόσωπο τοῦ κόμητος.

Αὐτὸ ὕπῆρξεν ἡ σωτηρία μας.

Ὁ κόμης ἄφησε μιὰ κραυγὴ μανίας, ὁμοίαν μὲ βρυχηθμόν, κι' ὀπισθοχώρησε, ἐνῷ τὸ πρόσωπό του ἐγίνετο πλέον ἄγριο καὶ τὰ σουβλερὰ δόντια του τριζοκοποῦσαν ἀπαίσια.

Ἔφθασε ἔτσι ὡς τὸ παράθυρο, χωρὶς νὰ μᾶς ἀφήσῃ ἀπὸ τὰ μάτια του, ὅταν ἔξαφνα ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε.

Ἦταν ὁ Κουΐνσυ Μόρρις, ὁ ὁποῖος εἶχε συνέλθη ἐν τῷ μεταξύ, κι' ἐτράβηξε ἐναντίον τοῦ κόμητος σημαδεύοντάς τον στὸ στῆθος.

Περιμέναμε νὰ ἰδοῦμε τὸν κόμητα νὰ πέφτῃ νεκρός. Ἕνα λυσσασμένο ὅμως καὶ σαρκαστικὸ γέλοιο ἀκούστηκε, σὰν νὰ μᾶς περιγελοῦσε καὶ νὰ μᾶς ἀπειλοῦσε συγχρόνως.

Ἦταν ὁ κόμης, τὸν ὁποῖον ἡ σφαῖρα οὔτε εἶχε ἀγγίξει κἄν. Τὸν εἴδαμε ἀνάμεσα ἀπ' τὸν διαλυόμενο καπνὸ τοῦ πυροβολισμοῦ νὰ χάνεται σιγά—σιγὰ καὶ νὰ σβύνῃ ἔχοντας πάντα τὰ κόκκινα, φλογισμένα μάτια του καρφωμένα ἐπάνω μας.

Ἀντιληφθήκαμε ἀμέσως ὅτί κἄθε προσπάθειά μας ἐναντίον τοῦ κόμητος τὴν ὥραν αὐτὴν θὰ ἦτο ματαία.

Τὸν παρακολουθούσαμε νὰ σβύνῃ σιγὰ-σιγά. Νὰ μεταβάλλεται εἰς ἀτμὸν καὶ νὰ χάνεται. Ὅμοιος μ' ὁμίχλη περνοῦσε ἀνάμεσα ἀπ' τὶς χαραμάδες τῆς πόρτας κι' ἔφευγε πρὸς τὰ ἔξω. Μόνον τὰ μάτια του ἔφεγγαν σὰν ἀναμμένα κάρβουνα.

Ὅταν ἔφυγε πειά, ὅταν «**ἐξητμίσθη**» ἐντελῶς, ὁ καθηγητὴς ἔτρεξε κι' ἄνοιξε τὸ τζάμι,

Τὸ ἴδιο σκυλλὶ ποὺ ἀκούσαμε καὶ προηγουμένως οὔρλιαζε ἀπ' ἔξω πένθιμα.

—Ἄς μὴ χάνουμε καιρό, ἀνάψτε γρήγορα φῶς, φώναξεν ὁ καθηγητής.

Ὁ Ἀρθοῦρος βρῆκε τὸ κουμπὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ καὶ τὸ ἄναψε. Τὸ δωμάτιο ἐφωτίσθη.

— Θεέ μου ! εἶπεν ὁ Βὰν Ἔλσιγγ, ἀρκεῖ νὰ μὴν ἤρθαμε πολὺ ἀργά.

Κυττάξαμε τὸν Ἄρκερ καὶ τὴν σύζυγό του καὶ μᾶς ἔπιασε ἀνατριχίλα.

Ὁ Ἄρκερ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀναπνέῃ μὲ δυσκολία καὶ νὰ ρογχάζῃ πάνω στὸ κρεββάτι του. Ὁ λαιμός καὶ τὸ στῆθος του ἦσαν ἀνοιχτὰ καὶ ἔφεραν κηλίδας αἵματος νωποῦ.

Ἡ κ. Μίνα γονατισμένη πλάϊ στὸ κρεββάτι ὅπως καὶ προηγουμένως ἐφαίνετο πὼς δὲν εἶχε συναίσθησι τοῦ τί γίνεταιγύρω της

Παρὰ τὸν θόρυβον καὶ τὸν πυροβολισμὸν δὲν εἶχε συνέλθει.

Μ' ἀκουμπισμένο τώρα τὸ κεφάλι της στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ φαινόταν σὰν νὰ ἦταν βυθισμένη σὲ ὕπνο, ἕνα ὕπνο βαθύ, κουρασμένον, ἀξύπνητον.

Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ ἔρριξεν ἐπίσης ἕνα βλέμμα στοὺς δύο συζύγους καὶ χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸ πέταξε σὲ μιὰ πολτρόνα τὸ καπέλλο του καὶ τὴ φεντιγκότα του κι' ἔσκυψε ἐπάνω ἀπὸ τὸν Ἄρκερ. Ἔξαφνα σηκώθηκε πάλιν καὶ τὸν ἀκούσαμε νὰ ψιθυρίζῃ :

— Παντοδύναμε Θεέ ! Κύριε ! Λυπήσου τὰ πλάσματά σου !

Κατόπιν ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἐστεκόμεθα βουβοὶ καὶ ἀκίνητοι καὶ μοῦ εἶπε :

— Σοῦαρδ, τρέξτε καὶ φέρτε λίγο μπράντι, κανένα ἐπίδεσμο, λίγο ξαντό. Γρήγορα ὅμως, ὅσον τὸ δυνατὸν γρήγορα !...

Καθὼς ἔτρεχα στὸ δωμάτιο νὰ φέρω ὅτι μοῦ ζήτησε ἀντελήφθην πὼς κἄποιος μ' ἀκολουθοῦσε τρέχοντας ἐπίσης.

Γύρισα καὶ εἶδα τὸν Κουΐνσυ Μόρρις.

—Ἔρχεσαι μαζύ μου ; ρώτησα.

—Ὄχι. Ὑποθέτω πὼς δὲν μὲ χρειάζεστε τίποτε.

— Ποῦ πηγαίνεις ;

— Θὰ κατέβω κάτω.

— Φεύγεις ;

— Κἄθε ἄλλο. Πηγαίνω νὰ κύμω μιὰ βόλτα γύρω ἀπὸ τὴν κλινική. Ἐν ἀνάγκη θὰ πηδήσω καὶ στὸν κῆπο τοῦ πλαγινοῦ κτιρίου. Εἶμαι ἔξω φρενῶν....

— Θὰ ἔπρεπε νὰ ρωτήσῃς προηγουμένως τὸν καθηγητή.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη.

— Δὲν πρέπει νὰ ριψοκινδυνέψῃς ἀδίκως.

— Μεῖνε ἥσυχος. Εἶμαι ἐφοδιασμένος μ' ὅτι χρειάζεται γιὰ τὴν περιπολία αὐτή. Ἐξ ἄλλου μὴ λησμονῆς, ὅτι εἶμαι δυνατὸς στὰ χέρια.

—Ἔστω, πήγαινε.

—Ὅταν μὲ χρειασθῆτε μπορεῖτε νὰ μοῦ φωνάξετε ἀπ' τὸ παράθυρο.

Τὸν ἄφησα νὰ κατέβῃ κάτω κι' ἔτρεξα νὰ πάρω ἀπ' τὸ γραφεῖο μου ὅτι μοῦ ζήτησεν ὁ καθηγητής. Ἤμουν πολὺ ταραγμένος, δὲν ἤξευρα πὼς θὰ ἐτελείωνε ἡ ἱστορία αὐτὴ καὶ φοβόμουν πολύ, φοβόμουν ὑπερβολικὰ γιὰ τὴν ἀτυχῆ κ. Ἄρκερ, ἐνθυμούμενος τὸ τραγικὸν τέλος τῆς πτωχῆς Λουκίας. Θὰ ἐνικοῦσε λοιπὸν κι' αὐτὴ τὴν φορὰ ὁ κατάρατος κόμης ; Θ' ἄφηνε ὁ Θεὸς νὰ γίνῃ ἕνα τόσο φρικτὸ ἀνοσιούργημα ;...

(Ἀκολουθεῖ)

Παρακολουθούσαμε τὸν Ρένφιλδ ψυχοραγοῦντα

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΚΛΕΦΤΗΣ ΚΑΙ ΑΡΜΑΤΩΛΟΣ

(Δημῶδες)

Ἀρματωλὸς ἀγάπησε Νασιὼ τὴν παινεμένη, τὴν κόρη τὴν περήφανη, τὴν πολυζηλεμένη· ὁποῦ πολλοὶ τὴν θέλουνε, πολλοὶ τὴν ἀγαποῦνε, τὴν θέλουν ἀρχοντόπουλα, λεβέντες τὴ ζητοῦνε. Μιὰ μέρα τό σταμνὶ κρατεῖ, κινῷ νὰ πῷ στή βρύση, προβαίν' ἐμπρὸς ὁ Ἀρματωλὸς τὸ μαῦρο νὰ ποτίσῃ. Λαμποκοποῦνε τ' ἅρματα κι' ἀστράφτ' ἡ φορεσιά του κ' ἐφάνη τὸ καμάρι του κ' ἡ τόση λεβεντιά του.

— «Ἄκουσε, Νάσιω ὥμορφη μὲ τὸ πολὺ τὸ νάζι» 'γροικῷ ἡ κόρη 'ντροπαλή, γυρνῷ καὶ τὸν κυττάζει.

—«Νάσιω, πολὺ σὲ ἀγαπῶ, γυναῖκα νὰ σὲ πάρω, θάνατο δὲ θὰ φοβηθῶ, δὲ θὰ δειλιάσω χάρο !»

— Πάρε πίσω τὸ λόγο σου» τοῦ λέγει κακιωμένη «κ' ἐγὼ τὸ Γιῶργο ἀγαπῶ κ' εἶμ' ἀρραβωνιασμένη».

— «Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποὺ θάρρεψε γιὰ νὰ σ' ἀρραβωνήσῃ, ἂς ἔρθῃ ἐμπρός μου νὰ τὸ πῇ καὶ νὰ τὸ 'μολογήσῃ».

— «Ἐκεῖος 'ποῦ 'ναι τὸ παίνεμα τῆς χώρας ξακουσμένος...ποῦν' ἀκριβὸς τῆς μάννας του κ' ἐμένα χαϊδεμένος.

Τρία πουλάκια ἤτανε καὶ μοναχὸς ἐστάθη, γιατὶ ὁ πρῶτος πέθανε κι' ὁ δεύτερος ἐχάθη. Ξέρει καὶ παίζει τὸ σπαθὶ καλλίτερα ἀπὸ σένα, καὶ στὸ λιθάρι σ' ἀπερνῷ κι' εἶν' ἄξιος γιὰ τ' ἐμένα».

Ἀρματωλὸς σὰν τἄκουσε, ραΐστηκε ἡ καρδιά του· 'κιτρίνισε, πρασίνισε καὶ πιάνει τ' ἅρματά του.

— «Ἂν εἶν' ἐκεῖος καλλίτερος, ἀνεῖνε παλληκάρι, ἂς ἔρθῃ νὰ παλαίψωμε, τοῦ κάνω καὶ τὴ χάρι. Ἂν μὲ νικήσῃ νὰ στρεχτῶ μ' ἐκείνονε νὰ μείνῃς, κι' ἂν τὸν νικήσω, μάθε το, γυναῖκά μου θὰ γείνῃς.» Τ' ἄκουσε ἡ Νάσιω δείλιασε, στὸ σπίτι της κινάει, κ' ἐκεῖ βρίσκει τὸ Γιῶργό της καὶ τοῦ τὸ μολογάει· κι' ὁ Γιῶργος ἁρματώθηκε καὶ στο βουν' ἀναβαίνει καὶ βγάζει βροντερὴ φωνή, φωνὴ ἀντρειωμένη :

— «Ποιὸς εἶνε ποὺ παινεύτηκε μὲ μένα νὰ παλαίψῃ ; ἂς βγῇ ἐμπρός μου νὰ σταθῇ καὶ νὰ μὲ ξαγναντέψῃ». Κι' ἄλλη φωνὴ 'ποκρίθηκε Ἀρματωλοῦ τοῦ κλέφτη:

— «Ἐγὼ χτυπῶ τὴ μαχαιριὰ κι' ἀξέγνοιαστη δὲν πέφτει. Ἐγὼ 'μαι κεῖος ποῦ σκότωσα Τούρκους δυὸ τρεῖς χιλιάδες καὶ δέκα πέντε μπέηδες κι' ἄλλους τόσους πασσάδες, καὶ θὲ νὰ φοβηθῶ παιδὶ τοῦ κάμπου σὰν κι' ἐσένα, ποῦ ἡ Τουρκιὰ μὲ σκιάζεται τὸ μολογοῦν γιὰ μένα, τώρα θὰ δείξωμε οἱ δυό, ποιὸς εἶνε παλληκάρι».

Ὁ Γιώργης τ' ἀποκρίθηκε μὲ λεβεντιὰ καὶ χάρι, κι' ἀμέσως ρίχνει τ' ἅρματα καὶ βγάζει τὸ ζωνάρι. Ἡ Νάσιω τοῦ τὸ κέντησε μὲ τὸ μαργαριτάρι. Σκύβει φιλῷ τὸ κέντημα, στὰ στήθια του τὸ βάνει :

— «Εἶμ' ἕτοιμος» ἐφώναξε καὶ τὸ σταυρό του κάνει. Πετάει κι' ὁ Ἀρματωλὸς φλοκάτα πλουμισμένη, τραβάει καὶ τὴ φέριμελη τὴ χρυσοκεντημένη· ἀνοίχθη τὸ ποκάμισο καὶ στήθια ἀνδρειωμένα φανήκανε περήφανα καὶ πυκνοδασωμένα. Χαντζάρι πιάν' ὁ Ἀρματωλὸς κι' ὁ Γιῶργος τὸ μαχαῖρι, κ' ἐκεῖ π' ἀνεκουμπώθηκε, ἐφύσησε τ' ἀγέρι, κι' ἀνεσηκώθ' ἡ τραχηλιὰ κι' ἐφάνη στὸ λαιμό του τ' Ἀρματωλοῦ, ποῦ ὅστραψε χρυσὸ τὸ φυλακτό του.

—«Στάσου! ὁ Γιῶργος φώναξε, πριχοῦ νὰ σκοτωθοῦμε, θὲ νὰ σοῦ κάμω ρώτημα κι' ἀπ' ἐκει πολεμοῦμε : ποὺ τὸ 'βρηκες τὸ φυλαχτὸ τ' ἀργυροχρυσωμένο, πῶχει ἐπάνω τὸ σταυρὸ μὲ τὰ μαλλιὰ πλεγμένο».

—«Ἡ μάννα μ' μοῦ τὸ φόρεσε, μὰ τί σὲ μέλ' ἐσένα, παιδάκι ὅταν ἤμουνα, τί θὲς τὰ περασμένα ;»

—«Σ' ἐρώτησα, γιατὶ πολὺ μοιάζει μὲ τὸ δικό μου· ἡ μάνα μ' μοῦ τὸ φόρεσε κι' ἐμένα στὸ λαιμό μου».

Σκύβουν καὶ βλέπουν ταιριαστὸ σταυρὸ ποὺ λαμπυρίζει. Ἀνατριχιάζ' ὁ Ἀρματωλός, ὁ Γιῶργος κιτρινίζει· γιὰ μιᾶς 'πετάχθηκαν οἱ δυὸ καὶ ἕνα λόγον πῆκαν.

—«Ἐσὺ σ' ὁ ἀδελφούλης μου ! καὶ σφιχταγκαλιασθῆκαν· ἀγκαλιασμένοι στάθηκαν μὲ πόθο καὶ μ' ἐλπίδα κι' ὁ ἥλιος τοὺς στεφάνωνε μὲ μιὰ χρυσῆ ἀχτίδα. Πρῶτος χωρίσθ' ὁ Ἀρματωλὸς ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του, 'στερνὸ φιλὶ τοῦ χάρισε καὶ ζώνει τ' ἅρματά του:

— «Σύρ' ἀδελφέ μου, στὸ καλὸ καὶ στὴν καλὴ τὴν ὥρα, σύρε νὰ πᾷς στὴ μάνα μας καὶ στὴ καλὴ σου ὥρα· γιατ' εἶσαι τῆς μανούλας μας τὸ ἀκριβὸ παιδί της κι' ἐμένα ἐκεῖ στὰ μακρυὰ ἂς στέλνει τὴν εὐχή της...

Τώρα θ' ἀνέβω τὰ βουνὰ τὰ κορφοβούνια πέρα καὶ δὲν θὰ στρέψω ἂν δὲν δῶ μιὰν ὥμορφη ἡμέρα ν' ἀναγαλλιάσῃ ὁ οὐρανὸς κι' ἡ δάφνη νὰ φυτρώσῃ κ' ἡ φουστανέλλα 'λόγυρα στοὺς κάμπους νὰ ξαπλώσῃ.

Χαροῦ, 'δελφέ, τὴν Νάσιω σου κ' ἔχε καὶ τὴν ἐλπίδα· ἐγὼ 'χω γιὰ 'γαπητικιὰ τὴν δόλια μας Πατρίδα.